

Arrest

nr. 289 696 van 1 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERDUSSEN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit en van Tigrinya origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 oktober 2018 België binnen en verzoekt op 19 mei 2020 om internationale bescherming. Op 21 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 oktober 2022 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 februari 1997 in Himbirti in de zoba Maekel. U woonde in Himbirti tot u zes jaar oud was en vertrok toen met uw moeder naar Addis

Abeba, Ethiopië. Uw vader verblijft nog steeds in Eritrea en zit in het leger. Uw ouders zijn gescheiden. U bent ongehuwd.

Uw moeder was tegen het regime in Eritrea. Uw moeder was ook lid van de oppositieorganisatie Eritrean National Salvation Front. Omdat oppositie tegen het regime in Eritrea verboden is vreesde ze voor haar leven. Uw moeder besloot daarom samen met u te vertrekken uit Eritrea. Uw vader, van wie uw moeder gescheiden was, bleef in Eritrea.

Jullie reisden naar Addis Abeba en woonden in de wijk Asko. Jullie waren bang opgepakt te worden. Jullie hebben nooit verblijfsdocumenten proberen te bekomen in Ethiopië. Uw moeder werkte illegaal als poetsvrouw bij andere families. U ging naar school tot de 8ste graad, in een avondschool waar u terecht kon zonder identiteitsdocumenten en verblijfsdocumenten. Daarna werkte u als wasser van taxi-auto's. U had, behalve met twee vriendinnen van uw moeder, geen contacten met andere Eritreeërs. Begin 2016 werden u en uw moeder opgepakt door de politie in jullie huis. De politie sloot jullie 2 weken op, nadien werden jullie weer vrij gelaten. De politie liet u en uw moeder de keuze tussen zelf vertrekken naar Eritrea of gedeporteerd te worden naar Eritrea. Omdat u illegaal was in Ethiopië en niet kon studeren of legaal werken en omwille van het incident met de politie en de opsluiting voor twee weken besloot u Ethiopië te verlaten, eind oktober 2016. Uw moeder verhuisde naar een andere wijk in Addis Abeba en kwam niet met u mee.

Via Soedan en Turkije reisde u in januari 2017 naar Griekenland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd in Griekenland geweigerd. Op 16 oktober 2018 nam u het vliegtuig naar Frankrijk en u reisde verder naar België waar u aankwam op 17 oktober 2018. U wou naar het Verenigd Koninkrijk vertrekken maar slaagde daar niet in. U besloot uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België.

Op 19 mei 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw geboortecertificaat (kopie), de identiteitskaart van uw vader (kopie) en de lidkaart van uw moeder van de Eritrean National Salvation Front (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van zijn procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U slaagt er immers tijdens uw gehoor bij DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 15 september 2022 helemaal niet in uw Eritrese nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt afbreuk gedaan aan uw bewering de Eritrese nationaliteit te bezitten en van Eritrese afkomst te zijn door uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijfsomstandigheden in Ethiopië. U zou op de leeftijd van 6 jaar, in 2003, Eritrea hebben verlaten en vervolgens 13 jaar, tot 2016, in de illegaliteit hebben geleefd in Addis Abeba. U kan echter absoluut niet aannemelijk maken dat u 13 jaar als Eritrese vluchteling in Ethiopië heeft gewoond. Zo bleken u of uw moeder geen enkele moeite te hebben gedaan om uw verblijf als Eritrees vluchteling in Ethiopië te legaliseren of registreren bij de autoriteiten. U verklaarde nooit documenten te hebben gehad in Ethiopië en ook nooit te hebben geprobeerd om documenten te verkrijgen (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 18). Nochtans was uw moeder wel degelijk op de hoogte van het feit dat er een mogelijkheid was zich te laten registreren. Toen uw moeder sprak met twee Eritrese vriendinnen van haar werd haar dat ook gezegd. U was zelf ook op de hoogte want u heeft het gesprek gehoord (CGVS, T. L., 15.09.2022, p.20). Het feit dat u en uw moeder nooit enige moeite hebben gedaan om verblijfsdocumenten te bekomen en jullie situatie als Eritrees vluchteling in Ethiopië te regulariseren is voor het CGVS helemaal niet geloofwaardig. Des te meer omdat u zelf verklaarde dat jullie in een moeilijke situatie zaten. Zo kon u niet naar een reguliere dagschool gaan om u in te schrijven omdat u geen documenten had (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 16). U verklaarde wel tot de 8ste graad naar een avondschool te zijn gegaan maar u kreeg daarvan geen certificaat. U kon geen nationaal examen doen om dan verder te kunnen studeren (CGVS, T. L., 15.09.2022, p.15). U verklaarde ook dat u, toen u gestopt was met de avondschool, illegaal aan het werk moest. U deed het werk dat kinderen uitvoeren om iets te verdienen, met name het wassen van taxi-auto's. U kon niet legaal aan de slag (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 17). Bovendien waren jullie ook bang om gedeporteerd te worden naar Eritrea (CGVS, T. L., 15.09.2022, p.18). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat jullie wel degelijk zeer goede redenen hadden om u te laten registreren. Gezien jullie wisten dat er een mogelijkheid was zich te registreren en gezien jullie zeer goede redenen hadden om dat te doen, is het volstrekt onbegrijpelijk en totaal niet in te zien waarom jullie dit als Eritrese vluchtelingen in Ethiopië niet zouden hebben gedaan. Er dient bovendien nog opgemerkt te worden dat het op zich al zeer ongeloofwaardig is dat jullie enkel via de twee vriendinnen van uw moeder op de hoogte zouden zijn van de mogelijkheid tot registratie. U verklaarde daarnaast dat u nooit had gezien of gehoord dat er een Eritreeër was met een verblijfsdocument in Ethiopië (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 20). U had ook nooit een Eritreeër gezien die werkte en had nooit gehoord van een Eritreeër die werkte in Ethiopië (CGVS, T. L., 15.09.2022, p.18). Dat u en uw moeder echter jullie hele leven zonder verblijfsdocumenten in Ethiopië hebben verbleven, geen enkele poging hebben gedaan om er te verkrijgen, dat u geen enkele Eritreeër zou kennen met een verblijfsvergunning of geen enkele Eritreeër zou kennen die werkt is echter zeer weinig geloofwaardig, en doet afbreuk aan uw verklaringen een Eritrees staatsburger en Eritrese vluchteling in Ethiopië te zijn.

Immers, uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat, op basis van wetgeving van 2004 die nog steeds geldig was in 2016, inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, zich net als alle andere buitenlanders moeten laten registreren bij de autoriteiten, zij een permanente verblijfsvergunning kunnen krijgen, eigendommen mogen bezitten, het recht hebben om te werken en kunnen gebruik maken van de sociale diensten. Deze informatie indachtig, valt het dan ook niet te begrijpen hoe het mogelijk zou zijn dat u als Eritrees vluchteling in Ethiopië, gedurende 13 jaren, nooit beschikt zou hebben over enig verblijfsdocument, noch enige poging zou ondernomen hebben hiertoe. Uw verklaringen dat u nooit enige moeite heeft gedaan om legaal in Ethiopië te verblijven, doen ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring als Eritrees vluchteling gedurende 13 jaren in Ethiopië te hebben verbleven. Uw verklaringen dat jullie niet hebben geprobeerd u te laten registreren bij de autoriteiten omdat uw moeder vreesde dat jullie zouden gedeporteerd worden naar Eritrea doet niets af aan bovenstaande vaststelling. De vrees om gedeporteerd te worden is net een goede reden om u te laten registreren. Aansluitend bij voorgaande vaststellingen dient het CGVS hier nog aan toe te voegen dat u en uw moeder ook hebben nagelaten asiel aan te vragen. U zou zelfs niet van die mogelijkheid op de hoogte geweest zijn (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 20-21). Dit is weinig aannemelijk, zeker gezien uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in Ethiopië, zeker tot 2016, het moment waarop u zou zijn vertrokken uit Ethiopië, aan Eritrese vluchtelingen op prima facie basis het vluchtelingenstatuut werd toegekend. Dat u niets zou weten over de mogelijkheid om asiel aan te vragen doet net als jullie gebrek aan moeite om jullie te registeren en om een verblijfsvergunning te bekomen in ernstige mate afbreuk aan het door u voorgehouden profiel van een illegale Eritrese vluchteling die gedurende 13 jaar in Ethiopië in Addis Abeba heeft verbleven.

Er dient ten tweede opgemerkt te worden dat ook de band die u zou hebben met Eritrea ongeloofwaardig is. Aangezien u als 6-jarige met uw moeder naar Ethiopië vertrok, kan worden aangenomen dat uw kennis over Eritrea beperkt is. Wel kan van u verwacht worden dat u kan aantonen dat u de zoon bent van Eritreeërs en enige affiniteit heeft met uw Eritrese afkomst. Dit is niet het geval. U heeft immers een zeer beperkte kennis over belangrijke maatschappelijke relevante Eritrese begrippen en over uw familiale

afkomst en achtergrond in Eritrea. De kennis die u dan wel heeft over Eritrea is oppervlakkig en komt heel ingestudeerd over. Zo weet u dat Himbirti, uw beweerde geboorteplaats en woonplaats, in de zoba Maekel ligt maar wanneer u gevraagd wordt in welke subzoba Himbirti ligt blijkt dat u het begrip subzoba niet kent. U weet ook niet tot welke administratie Himbirti behoorde. U weet niet of er water of bergen in de buurt van Himbirti zijn. Nochtans was Himbirti de enige plaats waar u ooit heeft gewoond (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 6). U zou die bevroegde elementen dan toch moeten weten. U weet verder ook niet waar uw moeder is geboren of waar uw vader is geboren (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 8). Dat is opvallend gezien uw moeder u volgens uw verklaringen wel degelijk heeft verteld over uw afkomst (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 23). Men mag dan ook redelijkerwijze verwachten dat u beweerde Eritrese vluchteling een basiskennis heeft over uw regio van herkomst in Eritrea en dat u weet waar uw moeder en vader geboren zijn en u daar ook interesse voor heeft. Ook wanneer u gevraagd wordt naar de betekenis van 'giffa's', een uitermate belangrijk begrip in de Eritrese samenleving, waarmee wordt verwezen naar de veelvuldige arrestatierondes waarbij actief gezocht wordt naar dienstweigeraars en deserteurs, kan u geen antwoord geven (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 24). Het is bovendien ook opmerkelijk dat u aangeeft dat in Eritrea alle protestanten vervolgd worden (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 25) terwijl de Evangelische Lutherse Kerk in Eritrea wel degelijk een van de erkende religieuze groeperingen is (zie documenten in het administratief dossier). Gezien u bij DVZ zelf aangaf te zijn gevlucht omdat protestanten worden vervolgd in Eritrea (DVZ-verklaring, vraag 37) zou u toch redelijkerwijze op zijn minst enkele stromingen of kerkgemeenschappen binnen het protestantisme moeten kunnen aangeven, zeker gezien dat bepalend is voor de al dan niet aanvaarding vanwege de autoriteiten in Eritrea, en nog des te meer daar u aangaf wel degelijk een praktiserende protestant te zijn. U slaagt er echter helemaal niet in zelfs de stroming of kerkgemeenschap die u aanhangt weer te geven en begrijpt ook niet dat er verschillende stromingen of kerkgemeenschappen binnen het protestantisme zijn (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 25-26).

Het is daarentegen dan wel heel opvallend dat u met groot gemak de verschillende zoba's in Eritrea kan weergeven evenals de 9 verschillende etnische groepen in Eritrea (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 23). U kent ook enkele feestdagen en weet wie de president is van Eritrea (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 21-22). Deze kennis, die niet altijd voor de hand ligt wanneer u niet in Eritrea opgroeide, staat echter in schril contrast met uw eerdere onwetendheden over zaken die wel verwacht kunnen worden, zoals hierboven toegelicht. Deze kennis over de zoba's of over de verschillende etnische groepen, die op zich gemakkelijk in te studeren is, is echter ook zeer oppervlakkig. Als u de verschillende zoba's kent zou u toch ook op zijn minst het begrip subzoba moeten kennen, wat niet zo is zoals hoger aangegeven. Bovendien verklaarde u enkel de namen te kennen van de 9 etnische groepen, die u zo makkelijk opsomt, en uw weet helemaal niet waar die verschillende etnische groepen wonen in Eritrea. Als u met dergelijk gemak alle etnische groeperingen kan opsommen zou men toch redelijkerwijze mogen verwachten dat u toch een notie heeft van waar bepaalde etnische groepen leven.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat u ook verschillende verklaringen aflegt over de redenen van de beweerde vlucht uit Eritrea van u en uw moeder. Dit doet eveneens ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese herkomst. Zo verklaarde u dat jullie protestants zijn en protestanten niet werden geaccepteerd in Eritrea (DVZ-verklaring, vraag 37). Tot onze grote verbazing vermeldt u dit niet langer als een motief voor jullie vertrek uit Eritrea in 2003, op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 15 september 2022. Op de vraag of er nog andere redenen waren waarom jullie zijn vertrokken uit Eritrea, naast uw verklaringen dat uw moeder tegen het regime in Eritrea was en ze niet wou dat u in het leger in Eritrea zou belanden, antwoordde u duidelijk 'nee'. U was helemaal vergeten dat u het feit dat jullie protestanten zouden zijn bij DVZ had opgegeven als een motief om uit Eritrea te vertrekken (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 25-26). Dit is toch wel heel opvallend en doet eveneens afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Tot vierde en tot slot dienen we u erop te wijzen dat u bij de DVZ wel degelijk heeft verklaard dat u zich bij de Griekse autoriteiten heeft uitgegeven als een Ethiopiër (DVZ-verklaring, vraag 3) en dus helemaal niet als iemand met de Eritrese nationaliteit. U gaf wel degelijk de Ethiopische nationaliteit op en heeft als geboorteplaats Addis Abeba opgegeven. U verklaarde bij DVZ immers dat u deze gegevens in Griekenland heeft gebruikt. U werd hiermee geconfronteerd op het persoonlijk onderhoud op het CGVS en verklaarde dat de vertaler in Griekenland bij uw aankomst in Griekenland u Amhaars hoorde spreken met anderen en men u daarom als Ethiopiër zou hebben ingeschreven. Dit zou niet veranderd kunnen worden zonder identiteitsbewijs, wat u niet had (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 28-29). Uw verklaringen dat u zomaar zou ingeschreven zijn als Ethiopiër op basis van een vaststelling van een vertaler is echter louter een blote bewering. Ten eerste heeft u bij DVZ helemaal niet aangegeven dat uw inschrijving als Ethiopiër tegen uw zin zou gebeurd zijn. Het verslag van het gesprek bij DVZ werd u bovendien voorgelezen op 11 juni 2020 en u heeft op dat vlak geen correcties aangebracht. Ten tweede valt redelijkerwijze niet in te

zien waarom u zich niet zou hebben verzet tegen een inschrijving als Ethiopiër in Griekenland indien u de Eritrese nationaliteit zou hebben, zeker wanneer het toch algemeen bekend is dat Eritreeërs een grotere kans maken op internationale bescherming dan Ethiopiërs. Het feit dat u in Griekenland een andere nationaliteit dan de Eritrese heeft aangenomen versterkt nog de eerdere vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat uw verklaringen aangaande uw beweerde nationaliteit van en herkomst uit Eritrea niet geloofwaardig zijn.

Met betrekking tot uw persoonlijke problemen in Ethiopië, met name dat u en uw moeder zich in illegaal verblijf bevinden en geen toegang hebben tot studies of legaal werk en jullie werden opgepakt door de politie en jullie vrezen gedeporteerd te kunnen worden, kan worden opgemerkt dat deze problemen volgens uw verklaringen rechtstreeks voortvloeien uit uw door u beweerde Eritrese nationaliteit. Gelet op bovenstaande vaststellingen en het feit dat uw Eritrese nationaliteit en herkomst reeds ongeloofwaardig werd bevonden, kan er bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming ten aanzien van Ethiopië.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Met betrekking tot uw geboortecertificaat, de identiteitskaart van uw vader en de lidkaart van uw moeder van de Eritrean National Salvation Front dient te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontleen, het document dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien kunnen deze documenten makkelijk worden nagemaakt, te meer daar het kopieën betreft.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en verblijfssituatie in Ethiopië, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u werkelijk uw land van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit en werkelijke verblijfssituatie in uw land van herkomst, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens meent hij dat er sprake is van een appreciatiefout.

Na een theoretisch betoog vat verzoeker de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing samen.

In een volgend onderdeel betwist verzoeker deze weigeringsmotieven en stelt hij dat hij voldoende verklaringen en relevante documenten overgelegd heeft om aan te tonen dat hij de Eritrese nationaliteit bezit en daar risico's tot vervolging loopt.

In dit verband gaat hij eerst in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

Ten eerste gaat verzoeker in op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er afbreuk wordt gedaan aan zijn beweerde Eritrese nationaliteit doordat de verklaringen omtrent zijn verblijf in Ethiopië, en in het bijzonder dat hij en zijn moeder heel hun leven zonder verblijfsdocumenten in Ethiopië zouden hebben verbleven, dat zij geen enkele poging zouden ondernomen hebben om er te verkrijgen, dat zij geen enkele Eritreeër zouden kennen met een verblijfsvergunning in Ethiopië en dat zij ook geen enkele Eritreeër kennen die in Ethiopië zouden werken, ongeloofwaardig zijn. Concreet stelt hij dat zijn verklaringen in dit verband niet uit hun context mogen worden gelezen. Enerzijds wijst hij erop dat hij Eritrea op een zeer jonge leeftijd – hij was toen amper zes jaar – heeft verlaten en dat hij geen beslissingsbevoegdheid had en enkel zijn moeder kon volgen. Anderzijds betoogt hij dat de situatie van Eritrese vluchtelingen of migranten, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, niet gemakkelijk is en dat zij niet zomaar asiel kunnen aanvragen, niet zomaar een verblijfsvergunning kunnen krijgen en zij niet zomaar kunnen werken. In dit verband verwijst hij naar algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat er beperkingen zijn voor Eritreeërs in Ethiopië op vlak van werkgelegenheid en vrij verkeer, dat een gebrek aan middelen de kwetsbaarheid van vrouwen en meisjes vergroot, en dat er een gebrek aan gezondheidsvoorzieningen is voor Eritreeërs in Ethiopië. In deze omstandigheden is het, aldus verzoeker, niet ongeloofwaardig dat zijn moeder besloten heeft om zich niet te laten registreren. Hij vervolgt dat zich laten registreren zou zeggen dat zij in een kamp zouden moeten wonen, waar er veel geweld bestaat, zeker voor vrouwen en minderjarige kinderen, en waar de levensomstandigheden erg moeilijk waren, zonder de mogelijkheid om zich vrij te bewegen, en zonder de mogelijkheid om er een deftige toekomst op te bouwen. Hij verwijst ook naar de verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat hij duidelijk uitgelegd heeft dat het *“gemakkelijker”* was om ondergedoken te leven en dat men naar een vluchtelingenkamp moet gaan, eens men geregistreerd is. Hij concludeert dat als zijn verklaringen worden geanalyseerd, rekening houdend met de situatie van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië, men zou moeten begrijpen waarom zijn moeder liever ondergedoken leefde en waarom hij zich bijgevolg ook nooit liet registreren. Hij benadrukt dat hij en zijn moeder ook bijzonder kwetsbaar waren, daar hij nog minderjarig was, zijn moeder een alleenstaande vrouw was, en ze geen mannelijke figuur hadden om hen eventueel te beschermen in een kamp. Verwijzend naar een ander internetartikel, voegt verzoeker hieraan toe dat de situatie voor Eritrese vluchtelingen in Ethiopië er vandaag niet beter op geworden is, wat volgens hem bewijst dat het erg moeilijk is voor Eritrese onderdanen in Ethiopië en stelt hij dat men dan ook moet begrijpen dat sommigen, vooral kwetsbare profielen zoals hij en zijn moeder, besloten hebben om ondergedoken te leven. Ook oppert verzoeker dat de algemene wetgeving waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, niet is wat er werkelijk met Eritrese onderdanen gebeurt. In dit verband stelt hij enerzijds dat als deze wetgeving effectief zou zijn, Eritrese vluchtelingen in Ethiopië zouden blijven, wat duidelijk niet het geval is, en anderzijds dat de commissaris-generaal nooit beslissingen *“veilig derde land”* heeft genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet voor een Eritreeër die in Ethiopië als vluchteling werd erkend, waaruit duidelijk blijkt dat de situatie daar niet zo mooi en rooskleurig is als de commissaris-generaal aangeeft.

Ten tweede hekelt verzoeker dat hem verweten wordt een zeer beperkte kennis over Eritrea te hebben. Zo stelt hij in het verzoekschrift dat door zijn vertrek op jonge leeftijd en zijn minderjarigheid niet kan worden verwacht dat zijn kennis over Eritrea gedetailleerd zou zijn. Hij voegt hieraan toen dat wat hem werd aangeleerd (of wat hem niet werd gezegd) door zijn ouders in verband met de Eritrese maatschappij en cultuur, hem ook niet kan worden verweten. Hij herhaalt dat hij een minderjarig kind was die geen keuze had en zijn moeder moest volgen en niet de macht of gelegenheid had om te eisen dat zijn moeder hem dit of dat zou leren. Volgens verzoeker bestaat de belangstelling voor het kennen van zijn eigen cultuur niet voor een kind en kan dit ook mettertijd afnemen, vooral omdat hij geen contact had met de Eritrese gemeenschap, behalve met de twee vrienden van zijn moeder, steeds in de geest van bescherming en ondergedoken te blijven. Hij besluit dat zijn verklaringen, gezien zijn beperkte link met Eritrea, als voldoende moeten worden verklaard en samen met de neergelegde documenten, zijn Eritrese nationaliteit bewijzen. Verzoeker betoogt verder dat als hij zou liegen over zijn nationaliteit, hij beter voorbereid zou zijn geweest om vragen over Eritrea te beantwoorden. Hij somt een hele reeks aan onderwerpen op waarover hij geen informatie kon verschaffen, maar die hij gemakkelijk had kunnen instuderen indien dat nodig zou zijn geweest. Het feit dat hij deze belangrijke elementen niet kent, is samenhangend met zijn verklaringen. Luidens het verzoekschrift kent hij veel van deze elementen om aannemelijke redenen niet: hij verliet Eritrea op de leeftijd van 6 jaar, is niet opgeleid, is weinig naar school

geweest en groeide niet op in de Eritrese gemeenschap. Voorts oppert verzoeker dat hij voldoende informatie heeft gegeven over personalia van zijn ouders en verwijst hij naar zijn verklaringen waarin hij wel informatie over Eritrea gaf. Hij concludeert dat al deze elementen bevestigen dat hij niet eenvoudigweg een stereotiep verhaal verzonnen of gereproduceerd heeft om zijn verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Hij vervolgt dat hij namelijk enkele elementen kent met betrekking tot zijn persoonlijke ervaring en deze elementen laten zien dat hij niets heeft ingestudeerd. Hij wijst er bovendien nog op dat hij nooit foute informatie heeft gegeven en dat hij misschien weinig informatie heeft gegeven over Eritrea, maar dat dit alle informatie is die hij kende. Tot slot stelt hij in dit verband nog dat in plaats van te oordelen dat de door hem verstrekte informatie juist en toereikend was, de commissaris-generaal heeft besloten om zijn verklaringen enkel "*à charge*" te onderzoeken en te oordelen dat zijn verklaringen niet overtuigend zijn. Hij betoogt dat dit niet kan omdat de commissaris-generaal daarmee een veel te hoge standaard op zijn schouders legt, gezien zijn kort verblijf in Eritrea (amper 6 jaar) en zijn beperkte toegang tot de Eritrese cultuur aangezien hij met zijn moeder ondergedoken in Ethiopië verbleef om te voorkomen dat ze gedeporteerd werden naar Eritrea of naar een vluchtelingenkamp.

Ten derde kan verzoeker de verwerende partij ook niet volgen waar ze stelt dat hij verschillende vluchtmotieven inriep, daar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde te zijn gevlucht omwille van het protestants geloof van hem en zijn moeder, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verklaarde enkel te zijn vertrokken omwille van de betrokkenheid van zijn moeder bij de oppositie in Eritrea. Hij wijst er in dit verband op dat hij zijn verklaring dat hij Eritrea verliet omwille van zijn protestants geloof aflegde als antwoord op vraag 37 van het document "*verklaring DVZ*", een tabel met zijn reisroute waar hij kort het doel en de motieven van elke reis moest uitleggen. Hij verduidelijkt vervolgens dat zijn moeders vlucht in 2003 gelinkt was aan haar oppositie tegen het regime en haar religie, maar dat die eerste reden de voornaamste was en hun religie secundair opkwam. Hij betoogt dat het feit dat hij enkel de voornaamste reden in eerste instantie meedeelde aan de commissaris-generaal niet tegenstrijdig is met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij zich meer op zijn reisroute focuste en niet op de redenen van zijn vertrek. Hij besluit dat er geen verschillen bestaan in zijn verklaringen en dat hij enkel de politieke reden tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal benadrukte.

Ten vierde gaat verzoeker in op het motief van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat de vaststelling, dat zijn Eritrese nationaliteit en afkomst niet geloofwaardig is, verder wordt versterkt doordat hij de Griekse autoriteiten een andere identiteit heeft gegeven. Verwijzend naar punt 3 van het document "*Verklaring DVZ*", beklemtoont verzoeker eerst en vooral dat hij in België onmiddellijk eerlijk is geweest en sinds het begin aangaf dat hij andere gegevens heeft gebruikt. Hij verwijst vervolgens ook naar de verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde volgens dewelke een vertaler in Griekenland hem Amhaars hoorde praten, waarna hij als Ethiopiër werd ingeschreven. Hij voegt hier nog aan toe dat, gezien de omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Griekenland, hij daar niet wou blijven en wou verder reizen in Europa. Hij vervolgt dat door geen juiste identiteit in het begin te geven hij niet meewerkte aan zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij vervolgens niet meewerkte aan het verkrijgen van internationale bescherming in Griekenland, en dat dit verstaanbaar is. Hij stelt nog dat, toen hij beseftte dat hij lang in Griekenland zou blijven, hij alsnog probeerde zijn identiteit te corrigeren, maar dat dit enkel kan via het neerleggen van identiteitsdocumenten. Ook in dit verband verwijst verzoeker naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Ten vijfde wijst verzoeker nog op het feit dat hij verschillende documenten neerlegde die zijn nationaliteit bewijzen. Luidens het verzoekschrift bewijzen deze documenten, samen met zijn verklaringen, zijn nationaliteit en dat hij zijn medewerkingsplicht heeft gerespecteerd. Voorts oppert hij nog dat het feit dat deze documenten kopieën zijn, hem niet mag worden verweten. Verzoeker voegt hieraan toe dat de verwerende partij geen bewijs geleverd heeft van het frauduleuze karakter ervan, terwijl hij overtuigend bewijs heeft geleverd van de echtheid ervan.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat zijn Eritrese nationaliteit vaststaat en dat zijn nationaliteit al voldoende is om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Hij verwijst in dit verband naar algemene landeninformatie aangaande systematische en grootschalige schendingen van de mensenrechten waaraan de Eritrese regering zich al jaren schuldig maakt, de oneindige militaire en nationale dienstplicht die in Eritrea bestaat en het gegeven dat de regering emigratie verbiedt en ontsnappingspogingen heftig bestraft. Hij stelt voorts nog dat het administratief dossier geen enkele informatie bevat die de door hem aangehaalde informatie weerlegt en dat de enige COI Focus van de verwerende partij integendeel juist bevestigt dat terugkeerders naar Eritrea vervolgd worden. Hij citeert vervolgens fragmenten uit dit rapport.

In een volgend, ondergeschikt, onderdeel betoogt verzoeker dat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd en onvoldoende gemotiveerd werd met betrekking tot het risico op vervolging “in het land van herkomst”. Concreet stelt hij het volgende:

“Bij twijfels over verzoekers vermeende nationaliteit, moest verwerende partij dit punt verder onderzoeken. Het is inderdaad een cruciaal element voor de analyse van de asielaanvraag, alsook voor het terugkeerproces dat in de verwerping van de asielaanvraag zou moeten plaatsvinden Enkel het CGVS, en niet de Dienst vreemdelingenzaken, heeft de nodige middelen ter beschikking om de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen : individuele onderhouds, uitgebreide kennis over de landen van herkomst, COIs, onderzoeksdiensten (CEDOCA), specifieke training ivm het analyseren van de verklaringen van asielzoekers, rekening houdend met hun profielen, bijzondere noden,... Het oordeel van het CGVS over de nationaliteit van verzoekende partij is dus niet alleen cruciaal voor de asielprocedure, maar ook voor het migratiebeleid in het algemeen. Men kan dus verwachten dat het CGVS enige inspanningen doet en onderzoeken voert om de nationaliteit van verzoekende partij te bepalen, of tenminste het land waar hij naartoe zou worden teruggestuurd na verwerping van zijn asielaanvraag.”

Verzoeker vervolgt zijn betoog met een theoretische uiteenzetting aangaande de medewerkingsplicht die rust op de verwerende partij. Hij concludeert dat men redelijkerwijze kan verwachten dat de commissaris-generaal een oordeel uit over welke nationaliteit hij beschikt en meer concreet of dit de Ethiopische, Soedanese of een andere nationaliteit betreft. Volgens hem is het niet afdoende dat de verwerende niet aantoonde dat hij over de Eritrese nationaliteit beschikt en had de commissaris-generaal de mogelijke afkomst uit Ethiopië of Soedan grondiger moeten onderzoeken om te helpen zijn nationaliteit of land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) te bepalen. Luidens het verzoekschrift heeft verzoeker uitgebreid verteld over zijn leven in Ethiopië en is de bestreden beslissing en het onderzoek naar zijn nood aan internationale bescherming niet volledig daar de verwerende partij zijn nationaliteit niet op afdoende wijze heeft onderzocht.

2.1.2. Op basis van het voorgaande vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker, die beweert van Eritrese nationaliteit te zijn en sinds zijn zes jaar samen met zijn moeder (illegaal) in Ethiopië te hebben gewoond, besloot om Ethiopië te verlaten omdat hij er niet kon studeren of legaal werken en omwille van het feit dat hij begin 2016 samen met zijn moeder, door hun illegaal verblijf in Ethiopië, werd opgepakt en twee weken werd vastgehouden door de politie. Hij vreest bij terugkeer naar Eritrea dat hij, omwille van het feit dat hij het land illegaal verliet, gevangen zal worden genomen en nadien gedwongen zal worden om soldaat te worden in het leger.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève. Verzoeker slaagt er, omwille van verschillende redenen, vooreerst (i) immers helemaal niet in zijn Eritrese nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. Zo (a) wordt afbreuk gedaan aan verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst door zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn verblijfsomstandigheden in Ethiopië. Voorts (b) is ook de band die verzoeker zou hebben met Eritrea ongeloofwaardig, aangezien hij een heel beperkte kennis heeft over belangrijke relevante Eritrese begrippen en zijn familiale afkomst en achtergrond in Eritrea en aangezien de kennis die hij wel heeft over Eritrea, oppervlakkig is en heel ingestudeerd overkomt. Bovendien (c) legt verzoeker ook verschillende verklaringen af over de redenen van zijn en zijn moeders beweerde vlucht uit Eritrea, daar hij enerzijds verklaart te zijn gevlucht omdat zij protestants zijn en anderzijds verklaart dat de enige reden waarom zij gevlucht waren uit Eritrea was dat zijn moeder tegen het regime is en zij niet wou dat hij in Eritrea in het leger zou belanden. Verder (d) worden de eerdere vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst nog versterkt door het feit dat hij zich in Griekenland heeft uitgegeven als een Ethiopiër en dus helemaal niet als iemand met de Eritrese nationaliteit. Daarnaast (ii) merkt de commissaris-generaal, met betrekking tot zijn persoonlijke problemen in Ethiopië, op dat deze problemen volgens verzoekers verklaringen rechtstreeks voortvloeien uit de door hem beweerde Eritrese nationaliteit en dat, gelet op het feit dat zijn Eritrese nationaliteit en herkomst ongeloofwaardig zijn, er evenmin geloof kan gehecht worden aan deze problemen. Tot slot (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. In navolging van de verwerende partij, stelt de Raad vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst.

2.3.6.3.1. De Raad merkt eerst en vooral op dat het tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers, het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, het land van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij verzoeker en is het zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten, ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

2.3.6.3.2. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit, gelet op de volgende bevindingen.

2.3.6.3.2.1. Vooreerst beaamt de Raad de pertinente vaststelling dat er eerst en vooral afbreuk gedaan wordt aan verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst door zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn verblijfsomstandigheden in Ethiopië. Verzoeker verklaart namelijk dertien jaar illegaal in Eritrea te hebben verbleven, met name van 2003, toen hij op zesjarige leeftijd met zijn moeder Eritrea verliet, tot 2016. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn moeder, noch hijzelf tijdens die dertienjarige periode enige poging hebben ondernomen om asiel aan te vragen of hun verblijf als Eritrese vluchtelingen in Ethiopië te legaliseren of te registreren bij de autoriteiten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18 en 20). De commissaris-generaal stelt terecht dat dit absoluut niet aannemelijk is, des te meer daar zowel verzoekers moeder als hijzelf op de hoogte waren van het feit dat er een mogelijkheid was om zich te laten registreren, door toedoen van twee Eritrese vriendinnen van zijn moeder die ook in Addis Abeba woonden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Bovendien en bovenal hadden verzoeker en zijn moeder wel degelijk goede redenen om zich te laten registreren in Ethiopië, daar zij door hun illegaal verblijf in een moeilijke situatie zaten. Zo kon verzoeker niet naar een reguliere school, konden zij niet op legale wijze werken en waren zij bang om gedeporteerd te worden naar Eritrea (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15, 17-18). Uit de beschikbare informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier blijkt dat, op basis van wetgeving van 2004 die nog steeds geldig was in 2016, inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit zich net als alle andere buitenlanders moeten laten registreren bij de autoriteiten, zij een permanente verblijfsvergunning kunnen krijgen, eigendommen mogen bezitten, het recht hebben om te werken en kunnen gebruik maken van de sociale diensten. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker hieromtrent dat zijn moeder hen niet liet registreren omdat ze vreesde dat zij zouden gedeporteerd worden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). In navolging van de verwerende partij, oordeelt de Raad dat de vrees om gedeporteerd te worden juist een goede reden was opdat zij zich zouden laten registreren.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij en zijn moeder zich niet lieten registreren en besloten ondergedoken te leven omdat de situatie van geregistreerde Eritrese vluchtelingen of migranten niet gemakkelijk is en de wetgeving van 2004, waarnaar de verwerende partij verwijst, geenszins overeenstemt met de realiteit voor Eritrese vluchtelingen in Ethiopië, die ondanks deze wetgeving volgens verzoeker niet zomaar asiel en een verblijfsvergunning zouden kunnen aanvragen en niet zomaar zouden kunnen werken. Verwijzend naar algemene informatie wijst verzoeker er in dit verband ook nog op dat er in Ethiopië beperkte middelen zijn, waardoor vluchtelingen moeten concurreren met de inwoners van de gemeenschappen. Anderzijds wijst verzoeker op het feit dat, als zij zich zouden laten registreren, zij naar

een vluchtelingenkamp zouden moeten verhuizen waar het gevaarlijk is, vooral voor mensen die een kwetsbaar profiel hadden, zoals het geval was voor hemzelf en zijn moeder. De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat verzoeker zijn bewering dat Eritreeërs in Ethiopië niet zomaar asiel zouden kunnen aanvragen of zich kunnen laten registreren of legaliseren geenszins weet hard te maken met enige algemene en objectieve landeninformatie. Uit de door hem aangehaalde informatie blijkt desalniettemin dat geregistreerde Eritrese vluchtelingen en migranten het wel degelijk niet makkelijk hebben in Ethiopië, daar er beperkingen zijn voor hen om te werken en de middelen er beperkt zijn. De Raad voegt hieraan toe dat ervan kan uitgegaan worden dat de situatie voor geregistreerde Eritrese vluchtelingen en migranten desondanks toch beter is dan voor Eritreeërs die illegaal in het land verblijven. Nog los van het gegeven dat Eritreeërs die illegaal in Ethiopië verblijven al helemaal niet op legale wijze en met enige zekerheid kunnen werken en nog minder toegang hebben tot de schaarse middelen, is hun situatie nog moeilijker door het feit dat ze ieder moment gedeporteerd kunnen worden. Wat betreft het gegeven dat zij naar een vluchtelingenkamp zouden moeten gaan indien ze zich zouden hebben laten registreren en dat het daar gevaarlijk is voor een alleenstaande vrouw en een (minderjarig) kind, oordeelt de Raad dat het voor een alleenstaande moeder en haar (minderjarig) kind mogelijks nog gevaarlijker is wanneer zij volledig in de illegaliteit en niet omringd door lotgenoten dienen te overleven.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn moeder wel degelijk goede redenen hadden om als Eritreeërs asiel aan te vragen of hun verblijf te laten registreren of legaliseren en dat het dan ook niet aannemelijk is dat zij dit, gedurende hun onafgebroken verblijf van dertien jaar in Ethiopië, niet gedaan hebben. Waar verzoeker het gegeven dat hij met zijn moeder illegaal in Ethiopië zou hebben gewoond nog tracht te verklaren door het hernemen van zijn bewering tijdens het persoonlijk onderhoud dat het makkelijker was om ondergedoken te leven onder Ethiopiërs omdat er dan een minder grote kans was dat ze zouden worden gedeporteerd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15), herhaalt de Raad dat als zij niet illegaal in Ethiopië gewoond zouden hebben, zij ook geen vrees zouden hebben gehad om gedeporteerd te worden en niet ondergedoken zouden moeten leven.

Voorts wijst verzoeker in het verzoekschrift op het feit dat hij zeer jong was toen hij Eritrea verliet – hij was amper zes jaar oud – en dat hij geen beslissingsbevoegdheid had en zijn moeder alleen maar kon volgen. In zoverre verzoeker hiermee tracht te laten uitschijnen dat hem deze keuze van zijn moeder niet kan verweten worden, stelt de Raad vast dat verzoeker tot 2016, en dus tot zijn negentiende, in Eritrea verbleef. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij weet had van de mogelijkheid om zich te laten registreren als Eritreeër in Ethiopië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Hoewel verzoeker kan gevolgd worden dat hij bij aankomst in Eritrea gewoon de keuzes van zijn moeder volgde, kan dit dan ook geen vergoelijking bieden voor het feit dat hij ook op latere leeftijd zich niet zou hebben laten registreren of legaliseren in Ethiopië.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal nog andere ongeloofwaardigheden vast in verzoekers verklaringen aangaande zijn verblijfsomstandigheden in Ethiopië:

“Er dient bovendien nog opgemerkt te worden dat het op zich al zeer ongeloofwaardig is dat jullie enkel via de twee vriendinnen van uw moeder op de hoogte zouden zijn van de mogelijkheid tot registratie. U verklaarde daarnaast dat u nooit had gezien of gehoord dat er een Eritreeër was met een verblijfsdocument in Ethiopië (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 20). U had ook nooit een Eritreeër gezien die werkte en had nooit gehoord van een Eritreeër die werkte in Ethiopië (CGVS, T. L., 15.09.2022, p.18). Dat u en uw moeder echter jullie hele leven zonder verblijfsdocumenten in Ethiopië hebben verbleven, geen enkele poging hebben gedaan om er te verkrijgen, dat u geen enkele Eritreeër zou kennen met een verblijfsvergunning of geen enkele Eritreeër zou kennen die werkt is echter zeer weinig geloofwaardig, en doet afbreuk aan uw verklaringen een Eritrees staatsburger en Eritrese vluchteling in Ethiopië te zijn.

(...)

Aansluitend bij voorgaande vaststellingen dient het CGVS hier nog aan toe te voegen dat u en uw moeder ook hebben nagelaten asiel aan te vragen. U zou zelfs niet van die mogelijkheid op de hoogte geweest zijn (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 20-21). Dit is weinig aannemelijk, zeker gezien uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in Ethiopië, zeker tot 2016, het moment waarop u zou zijn vertrokken uit Ethiopië, aan Eritrese vluchtelingen op prima facie basis het vluchtelingenstatuut werd toegekend. Dat u niets zou weten over de mogelijkheid om asiel aan te vragen doet net als jullie gebrek aan moeite om jullie te registreren en om een verblijfsvergunning te bekomen in ernstige mate afbreuk aan het door u voorgehouden profiel van een illegale Eritrese vluchteling die gedurende 13 jaar in Ethiopië in Addis Abeba heeft verbleven.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat zijn moeder ervoor zou gekozen hebben in een wijk te wonen waar er niet enkel Eritreeërs wonen, maar ook veel Ethiopiërs omdat de kans dan kleiner was dat ze gedeporteerd zouden worden. Voor zover verzoeker hiermee tracht te verklaren waarom hij enkel via de twee vriendinnen van zijn moeder op te hoogte zou zijn van de mogelijkheid tot registratie en waarom hij geen enkele Eritreeër kent die werkt of een verblijfsvergunning heeft in Ethiopië, stelt de Raad dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat zij daardoor, in de dertien jaar dat zij in Ethiopië wonen en gelet op de grote aanwezigheid van Eritreeërs in Ethiopië, geen Eritreeërs (die werken, die een verblijfsvergunning hebben of die hen vertelden over de mogelijkheid tot registratie) tegenkwamen.

2.3.6.3.2.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de vermeende band die verzoeker zou hebben met Eritrea ook ongeloofwaardig is.

De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat zij beweert te zijn ontvlucht. Hierbij berust de bewijslast, zo weze herhaald, bij verzoeker en is het zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen. Het is niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een verzoeker om internationale bescherming een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst kan blijken, tracht zijn kennis over de streek te toetsen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande zijn verklaarde land en regio van herkomst, dat hij enige kennis heeft van de situatie aldaar en dat hij de nodige achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging.

Bij de beoordeling, en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker.

In geval van verzoeker dient erop te worden gewezen dat hij verklaarde op zesjarige leeftijd uit Eritrea te zijn vertrokken en dat hij in Ethiopië niet zou zijn opgegroeid in een Eritrese gemeenschap, waardoor kan worden aangenomen dat zijn kennis over het land beperkt is. Er mag van hem echter wel verwacht worden dat hij, als zoon van een Eritreeër die tot zijn negentiende met zijn moeder heeft gewoond, enige affiniteit met Eritrea zou hebben, wat geenszins kan blijken uit zijn verklaringen. De bestreden beslissing overweegt in dit verband terecht als volgt:

“U heeft immers een zeer beperkte kennis over belangrijke maatschappelijke relevante Eritrese begrippen en over uw familiale afkomst en achtergrond in Eritrea. De kennis die u dan wel heeft over Eritrea is oppervlakkig en komt heel ingestudeerd over. Zo weet u dat Himbirti, uw beweerde geboorteplaats en woonplaats, in de zoba Maekel ligt maar wanneer u gevraagd wordt in welke subzoba Himbirti ligt blijkt dat u het begrip subzoba niet kent. U weet ook niet tot welke administratie Himbirti behoorde. U weet niet of er water of bergen in de buurt van Himbirti zijn. Nochtans was Himbirti de enige plaats waar u ooit heeft gewoond (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 6). U zou die bevroegde elementen dan toch moeten weten. U weet verder ook niet waar uw moeder is geboren of waar uw vader is geboren (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 8). Dat is opvallend gezien uw moeder u volgens uw verklaringen wel degelijk heeft verteld over uw afkomst (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 23). Men mag dan ook redelijkerwijze verwachten dat u beweerde Eritrese vluchteling een basiskennis heeft over uw regio van herkomst in Eritrea en dat u weet waar uw moeder en vader geboren zijn en u daar ook interesse voor heeft. Ook wanneer u gevraagd wordt naar de betekenis van ‘giffa’s’, een uitermate belangrijk begrip in de Eritrese samenleving, waarmee wordt verwezen naar de veelvuldige arrestatierondes waarbij actief gezocht wordt naar dienstweigeraars en deserteurs, kan u geen antwoord geven (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 24). Het is bovendien ook opmerkelijk dat u aangeeft dat in Eritrea alle protestanten vervolgd worden (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 25) terwijl de Evangelische Lutherse Kerk in Eritrea wel degelijk een van de erkende religieuze groeperingen is (zie documenten in het administratief dossier). Gezien u bij DVZ zelf aangaf te zijn gevlucht omdat protestanten worden vervolgd in Eritrea (DVZ-verklaring, vraag 37) zou u toch redelijkerwijze op zijn minst enkele stromingen of kerkgemeenschappen binnen het protestantisme moeten kunnen aangeven, zeker gezien dat bepalend is voor de al dan niet aanvaarding vanwege de autoriteiten in Eritrea, en nog des te meer daar u aangaf wel degelijk een praktiserende protestant te zijn. U slaagt er echter helemaal niet in zelfs de stroming of kerkgemeenschap die u aanhangt weer te geven en begrijpt ook niet dat er verschillende stromingen of kerkgemeenschappen binnen het protestantisme zijn (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 25-26).

Het is daarentegen dan wel heel opvallend dat u met groot gemak de verschillende zoba's in Eritrea kan weergeven evenals de 9 verschillende etnische groepen in Eritrea (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 23). U kent ook enkele feestdagen en weet wie de president is van Eritrea (CGVS, T. L., 15.09.2022, p. 21-22). Deze kennis, die niet altijd voor de hand ligt wanneer u niet in Eritrea opgroeide, staat echter in schril contrast met uw eerdere onwetendheden over zaken die wel verwacht kunnen worden, zoals hierboven toegelicht. Deze kennis over de zoba's of over de verschillende etnische groepen, die op zich gemakkelijk in te studeren is, is echter ook zeer oppervlakkig. Als u de verschillende zoba's kent zou u toch ook op zijn minst het begrip subzoba moeten kennen, wat niet zo is zoals hoger aangegeven. Bovendien verklaarde u enkel de namen te kennen van de 9 etnische groepen, die u zo makkelijk opsomt, en uw weet helemaal niet waar die verschillende etnische groepen wonen in Eritrea. Als u met dergelijk gemak alle etnische groeperingen kan opsommen zou men toch redelijkerwijze mogen verwachten dat u toch een notie heeft van waar bepaalde etnische groepen leven."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat hij zeer jong was toen hij Eritrea samen met zijn moeder verliet, dat hij geen macht had om te eisen dat zijn moeder hem informatie zou verschaffen over het land en dat hem dus niet verweten kan worden dat hij enkel kan verklaren wat hem aangeleerd werd door zijn ouders. Hij voegt er nog aan toe dat de belangstelling voor het kennen van zijn eigen cultuur niet bestaat voor een kind en mettertijd kan afnemen, vooral omdat verzoeker geen contact had met de Eritrese gemeenschap.

De Raad herhaalt dat, gelet op verzoekers individuele situatie, niet van hem verwacht wordt dat hij een gedetailleerde kennis van Eritrea etaleert, maar wel dat hij, in weerwil van wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, een minimale interesse zou hebben in zijn regio van herkomst in Eritrea en het leven dat (hij samen met) zijn ouders daar had(den), en dat hij – al dan niet op basis van wat zijn moeder hem vertelde – hierover een bepaalde basiskennis zou hebben. Zo kan er van hem verwacht worden dat hij weet of er bij zijn geboortedorp bergen of een rivier aanwezig zijn, waar zijn ouders geboren zijn en dat hij kennis heeft van het protestantisme en de situatie van protestanten in Eritrea, gelet op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij met zijn moeder Eritrea verliet, (onder meer) omwille van hun protestants geloof, *quod non in casu*. Voorts wijst de Raad er andermaal op dat verzoeker tot zijn negentiende bij zijn moeder in Ethiopië woonde. Aldus kan des te meer verwacht worden dat hij in die tijd met zijn moeder zou gesproken hebben over hun leven in Eritrea en de Eritrese maatschappij in het algemeen, waardoor hij bij machte mocht worden geacht op de gestelde vragen over enkele belangrijke maatschappelijk relevante Eritrese begrippen en over zijn familiale afkomst en achtergrond in Eritrea afdoende te kunnen antwoorden.

Waar verzoeker betoogt dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met zijn beperkte scholing bij de beoordeling van zijn verklaringen, merkt de Raad op dat een beperkte leergang op zich geen afdoende verschoning vormt voor verzoekers lacunaire kennis. Hij toont namelijk niet aan dat hij hierdoor niet in staat zou zijn om op de gestelde vragen in verband met Eritrea te antwoorden. Zelfs van een persoon met beperkte of geen scholing kan overigens redelijkerwijze worden verwacht dat deze kan antwoorden op een aantal elementaire vragen in verband met zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. De bevroegde informatie, zoals de geografische kennis over de beweerdde regio van herkomst, de afkomst van zijn ouders, het protestantisme en de problemen van protestanten en enkele maatschappelijk relevante begrippen, vereist immers geen strikt schoolse kennis, maar is verbonden met verzoekers persoonlijke leefwereld als Eritreeër, ook al zou hij er slechts tot zijn zesde hebben gewoond, en de beweerdde regio van herkomst. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele manier aan de hand van enig stavingstuk aantoonbaar dat zijn intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat zou zijn op eenduidige wijze voor de diverse asielinstanties coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. Daarenboven formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mocht worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn Eritrese nationaliteit en herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een bepaalde interesse heeft in zijn regio van herkomst en het leven dat (hij samen met) zijn ouders daar had(den) en dat hij hierover op een coherente en consistente wijze kan vertellen.

In het verzoekschrift oppert verzoeker verder dat, als hij zou gelogen hebben en een asielrelaas zou verzonnen hebben, hij dit beter zou hebben voorbereid. Hij wijst vervolgens op een aantal zaken die hij niet wist en die volgens hem gemakkelijk ingestudeerd konden worden. Vervolgens somt hij ook een lijst van informatie op die hij wel kon verstrekken en stelt hij dat hij enkel elementen kent die betrekking hebben op zijn persoonlijke ervaring. De Raad merkt op dat veel van de elementen waarover verzoeker informatie kan verschaffen net geenszins betrekking hebben op zijn vermeende persoonlijke situatie en zelfs niet voor de hand liggend zijn om te weten voor iemand die niet in Eritrea opgroeide, zoals de president van het land, de namen van de verschillende zoba's en de verschillende etnische groepen. Bovendien is verzoekers kennis over deze elementen zeer oppervlakkig. Zo kent hij het concept subzoba niet en kan hij geenszins situeren waar de verschillende etnische groepen in Eritrea dan wel wonen. Hieruit volgt dat deze kennis wel degelijk ingestudeerd overkomt. De elementen waarover verzoeker geen informatie kan verschaffen, hebben daarentegen dan weer wel betrekking op zijn vermeende persoonlijke situatie. Zo wist hij, zo weze herhaald, niet of er bij zijn geboortedorp bergen of een rivier aanwezig zijn of, sterker nog, waar zijn ouders geboren zijn. Ook wisten verzoekers antwoorden op de gestelde vragen rond het protestantisme in en over wat de situatie van protestanten in Eritrea geenszins te overtuigen, hetgeen gelet op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn moeder Eritrea onder andere verlieten omwille van hun protestants geloof zeer bevreemdend is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij geen foute informatie, doch enkel weinig informatie heeft verschaft aangaande Eritrea, oordeelt de Raad dat het opvallend gebrek aan kennis, dat steun vindt in het administratief dossier en dat verzoeker geenszins aan de hand van concrete elementen weet te ontkrachten, laat staan weerleggen, voldoende is om de geloofwaardigheid van zijn beweerde Eritrese nationaliteit verder aan het wankelen te brengen.

De commissaris-generaal beschikt overigens in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Daar waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de informatie die hij wel kon verstrekken, wijst de Raad erop dat elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en moet de commissaris-generaal niet het tegendeel bewijzen, zou hij dat al kunnen. De commissaris-generaal heeft terecht besloten dat verzoekers verklaringen over enkele belangrijke maatschappelijke relevante Eritrese begrippen en over zijn familiale afkomst en achtergrond in Eritrea zijn beweerde Eritrese nationaliteit niet konden ondersteunen. *In casu* doet het gegeven, dat verzoeker op bepaalde punten wel informatie kan geven en coherente verklaringen aflegt, geen enkele afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomst uit Eritrea geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.3.6.3.2.3. In navolging van de verwerende partij, stelt de Raad verder vast dat verzoeker verschillende verklaringen aflegt over de redenen van zijn en zijn moeders beweerde vlucht uit Eritrea.

Concreet stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, in het document "*vragenlijst CGVS*", verklaarde dat hij samen met zijn moeder Eritrea verliet in 2003 omwille van haar lidmaatschap bij de oppositie (administratief dossier, vragenlijst CGVS, punt 8) en anderzijds, wanneer hem gevraagd werd om bij vraag 37 van het document "*verklaring DVZ*" zijn reisroute te omschrijven en telkens het doel en de motieven van de reis/het vertrek uit te leggen, verklaarde dat hij samen met zijn moeder Eritrea in 2003 verliet omdat zij protestanten zijn die er niet worden geaccepteerd. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal daarentegen beweert hij, toen hij werd gevraagd naar de redenen van hun vertrek uit Eritrea in 2003, dat zij vertrokken zijn omdat zijn moeder tegen het regime was en omdat zij niet wou dat hij in het leger in Eritrea zou belanden. Hun geloof werd hierbij niet langer als motief voor hun vertrek vermeld.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij en zijn moeder Eritrea in 2003 verlaten hebben omwille van het feit dat zijn moeder tegen het regime was in Eritrea, dit is de voornaamste reden, en omwille van hun protestants geloof, als subsidiaire reden. Volgens hem is het feit dat hij enkel de voornaamste reden meedeelde aan de commissaris-generaal niet tegenstrijdig met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad merkt op dat de *protection officer* verzoeker tot tweemaal toe expliciet vroeg of er nog andere redenen waren voor hun vertrek uit Eritrea, waarop verzoeker eerst ontkennend antwoordde en toen stelde dat er misschien nog andere redenen waren, maar dat dit de redenen waren die zijn moeder hem vertelde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 24-25). Wanneer

verzoeker uiteindelijk geconfronteerd wordt met het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog een andere reden opgaf, repliceert verzoeker dat hij die reden misschien vergeten is. Het is pas wanneer de *protection officer* hem uitdrukkelijk wees op het feit dat hij toen ook melding maakte van hun protestants geloof als reden voor hun vertrek uit Eritrea, dat verzoeker aangaf dat dit nog een andere reden was, maar dat de andere reden de voornaamste was. Het feit dat de *protection officer* meerdere malen vroeg of er nog andere redenen waren voor hun vertrek, naast de voornaamste reden die hij eerder vermeldde, en het feit dat hij pas verklaarde dat hun protestants geloof ook een (bijkomende) reden was voor hun vertrek nadat hij met zijn eerdere verklaringen geconfronteerd werd, doet vermoeden dat verzoeker vergeten was dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij en zijn moeder Eritrea ontvlucht waren omwille van hun geloof en dat hij zijn antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aanpaste aan en naar aanleiding van de aan hem gestelde vragen. Dit alles doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dat verzoeker enkel bij vraag 37 van het document "*verklaring DVZ*", wat een tabel van de reisroute is, verklaarde Eritrea samen met zijn moeder te hebben verlaten omwille van hun geloof, kan, in weerwil van wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, aan het voorgaande geen afbreuk doen. Hoewel die vraag van het document "*verklaring DVZ*" inderdaad voornamelijk betrekking heeft op de reisroute, wordt ook telkens gevraagd welk doel of motief aan de basis van deze reis of vertrek leg. Verzoeker verklaarde toen uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat hij en zijn moeder omwille van hun protestants geloof Eritrea hebben verlaten, hetgeen verzoeker niet ontkent.

2.3.6.3.2.4. De commissaris-generaal wijst er bovendien in de bestreden beslissing tot slot terecht nog op dat de eerdere vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst nog versterkt wordt door het feit dat hij zich in Griekenland heeft uitgegeven als een Ethiopiër, geboren in Addis Abeba, en dus helemaal niet als iemand met de Eritrese nationaliteit.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde volgens dewelke een vertaler in Griekenland hem Amhaars hoorde praten, waarna hij als Ethiopiër werd ingeschreven. Hij voegt hier nog aan toe dat, gezien de omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Griekenland, hij daar niet wou blijven en wou verder reizen in Europa. Hij erkent verder dat hij, door geen juiste identiteit in het begin te geven, niet meewerkte aan zijn verzoek om internationale bescherming en vervolgens aan het verkrijgen van internationale bescherming in Griekenland, maar dat dit verstaanbaar is.

De Raad stelt, in navolging van de verwerende partij, in eerste instantie vast dat de verklaringen van verzoeker dat hij zomaar in Griekenland zou ingeschreven zijn als Ethiopiër op basis van een vaststelling van een vertaler niet meer is dan een loutere blote bewering, die geenszins weerslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker wijst in dit verband op het feit dat hij bij zijn aankomst in België onmiddellijk eerlijk is geweest en onmiddellijk aangaf dat hij andere gegevens had gebruikt in Griekenland. Hoewel uit zijn antwoord op vraag twee van het document "*verklaring DVZ*" blijkt dat verzoeker wel degelijk bij aankomst in België, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde dat hij in Griekenland andere gegevens gebruikte, dient te worden benadrukt dat hij toen geenszins heeft aangegeven dat zijn inschrijving in Griekenland als Ethiopiër tegen zijn zin was gebeurd. Verder dient ook te worden opgemerkt dat de bewering dat hij in Griekenland als Ethiopiër werd ingeschreven op basis van een vaststelling van een vertaler, geenszins kan verklaren waarom verzoeker ook onder een volledig andere naam werd ingeschreven in Griekenland. Los van de redenen waarom hij niet zou gepoogd hebben de verkeerde informatie te corrigeren, blijkt uit het administratief dossier en geeft verzoeker ook toe dat hij bij de Griekse en Belgische asielinstanties bekend staat onder een verschillende identiteit en nationaliteit, wat de voorgaande vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden Eritrese nationaliteit nog versterkt.

2.3.6.3.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt terecht dat werd vastgesteld dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn nationaliteit en verblijfssituatie in Ethiopië en dat hij heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Blijkens de gedane vaststellingen verzwijgt verzoeker bewust de ware toedracht aangaande zijn werkelijke nationaliteit en verblijfssituatie in zijn land van herkomst, dat de kern van zijn asielrelaas raakt. Wanneer een verzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit en verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. De Raad wijst er immers nogmaals op dat de instanties, belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, in de eerste plaats dienen na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit en de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de

plaats/regio/land waaruit hij voorhoudt te zijn, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Waar verzoeker van mening is dat de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, samen met zijn verklaringen, zijn nationaliteit bewijzen en bewijzen dat hij de op hem rustende medewerkingsplicht heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat, de in de administratieve procedure neergelegde documenten, te weten verzoekers geboortecertificaat, de identiteitskaart van zijn vader en de lidkaart van zijn moeder van een oppositieorganisatie, slechts kopieën betreffen, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Dergelijke fotokopieën kunnen niet als alleenstaand gezien worden binnen een aanvraag, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke fotokopieën wordt gegeven, dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel, waaruit genoegzaam naar voren komt dat aan de beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker lijkt er in zijn betoog verder ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde de verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*,

2.3.6.3.3. Gelet op wat voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker zijn nationaliteit op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Verzoeker toont noch middels documenten, noch middels zijn verklaringen zijn beweerde Eritrese nationaliteit aan.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden Eritrese nationaliteit, zijn de argumentatie in het verzoekschrift over zijn vrees voor vervolging aldaar en de verwijzingen naar landeninformatie niet dienstig.

2.3.6.4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de verwerende partij bij twijfels over verzoekers vermeende nationaliteit enige inspanningen had moeten doen en onderzoeken had moeten voeren om zijn nationaliteit te bepalen, of tenminste het land waar hij naartoe zou worden teruggestuurd na verwerping van zijn verzoek om internationale bescherming, en dat verwacht kan worden dat de verwerende partij haar oordeel uit over welke nationaliteit verzoeker beschikt en de mogelijke afkomst uit Ethiopië of Soedan had moeten onderzoeken, gezien het beweren dat verzoeker niet aantoonde dat hij de Eritrese nationaliteit beschikt niet afdoende is.

In dit verband dient te worden herhaald dat het tot de bevoegdheid van de met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming belaste overheid behoort om uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij verzoeker en is het zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

Er dient echter te worden opgemerkt dat het niet aan de verwerende partij toekomt aan verzoeker een nationaliteit toe te schrijven die hij zelf niet beweert te bezitten. De verwerende partij moet geen onderzoek voeren om het tegenbewijs aan te tonen. De Raad heeft evenmin rechtsmacht om zelf de nationaliteit(en) van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloos is.

In dit verband dient ten overvloede nog te worden aangestipt dat de commissaris-generaal, met betrekking tot verzoekers beweerde persoonlijke problemen in Ethiopië, terecht opmerkt dat deze problemen volgens zijn verklaringen rechtstreeks voortvloeien uit de door hem beweerde Eritrese nationaliteit en dat, gelet op het feit dat zijn Eritrese nationaliteit en herkomst ongeloofwaardig zijn, er aldus evenmin geloof kan gehecht worden aan deze problemen.

2.3.6.5. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.3.6.6. Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.6.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde Eritrese nationaliteit niet aantoonst, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS